

[Kjær.]

deroppe har været ude for gennem den seneste Tid, fortjener efter min Mening et Kapitel for sig.

Jeg vil her først gøre opmærksom paa, at Limfjorden er Landets største og mest komplicerede Fjordsystem. Endvidere vil jeg minde om, at man inden for dette Fjordsystem har Landets næststørste Havn plus en Række mindre. Disse Havne betaler, som det allerede er nævnt fra forskellige Side, ikke helt ubetydelige Beløb til Isbrydningstjenesten — saa vidt jeg erindrer; drejer det sig for Havnen Aalborg-Nørresundby om 20 000 Kr. og for de vestlige Limfjordshavne om 24 000 Kr. Disse Havne — det gælder de vestligste — har gennem lange Tider været og er ganske øjensynlig endnu til Dels lukkede, og Aalborghavnen var lukket i ca. en Uge.

Jeg behøver ikke at give nogen Skildring af, hvilke Vanskeligheder en saadan længere Lukning af Havnene foraarsager. I saa Henseende kan jeg for øvrigt ogsaa henvise til det ærede Medlem Hr. Holger Larsens Tale i 1929 — han havde de forskellige Ting med. Ikke mindst er man i disse Havnebyer ked af denne Lukning, fordi den medfører, at disse Havne kommer i Vanry, at en Række Skibe meget nødtigt vil besejle dem ved Vintertid.

Nu kan man spørge: Men var det da muligt at bringe nogen Hjælp til Limfjordshavnene, specielt til Aalborghavnen? Efter stedkendte Folks Mening var det muligt. Lodserne ved Hals — og jeg forstaar jo, at Lodserne, der, efter hvad den højtærede Handelsminister oplyste, er ansat som Isobservatorer, maa have Forstand paa Tingene — meddeler, at hvis der i tilstrækkelig god Tid havde været en Isbryder ved Hals Barre, kunde Situationen være klareret, saa havde man kunnet undgaa denne Lukning af Limfjorden. Aalborg Havn fik imidlertid ikke Isbryderhjælp, før Tøvejret indtraadte.

Man maa ikke deraf lade sig forlede til at tro, at Tøvejret i og for sig skulde gøre Isbrydningstjeneste unødvendig, tværtimod, men Tøvejret betød faktisk, at Hjælp til denne vanskeligt stillede Havn var umulig, idet der med Tøvejret fulgte en tæt Taage, der lagde sig over Hals Barre. Som Følge deraf var det umuligt for den store Isbryder, da den kom derop, at komme ind, og derved opstod den, undskyld, noget latterlige Situation, at den lille Isbryder, som Aalborg Havn har, paa vistnok ikke mere end 250 H.K., maatte gaa ud gennem Isen og hente den store Isbryder ind i Aalborg Havn.

Saa er der de vestlige Havne. Der er

Tale om to Ting, nemlig om Skibsfarten og om Færgeforbindelsen mellem Landsdelene. Begge Dele var standset. Man havde „Stærkodder“ liggende deroppe, men den havde den kedelige Egenskab, som for øvrigt saa mange har haft i denne Sag, at den var paa den forkerte Side af Plankeværket. Den laa nemlig, dengang den skulde bruges, paa den forkerte Side af Løgstør Grunde. Nu ved jeg nok, at man siger, at det egentlig var Tilsandingen, der havde umuliggjort, at Istjenesten kunde finde Sted. Jeg maa i den Forbindelse have Lov at sige, at Tilsandingen af Løgstør Grunde ingenlunde er noget nyt Fænomen. Det har man saa at sige kendt siden Frederik den Syvendes Dage. Derfor gravede man i sin Tid Kanalen og har gennem Aarene haft Sandpumper liggende deroppe. Man kunde altsaa have værget sig mod dette ved at placere Isbryderen Vest for Løgstør Grunde.

Saadan som jeg her har skildret, tegner Situationen sig. Jeg skal ikke uddybe den nærmere, men vende tilbage til det ærede Medlem Hr. Holger Larsens Udtalelse om Evnen og Viljen og gentage, at efter min Mening har Ledelsen manglet begge Dele. Man havde Erfaringerne. Man har haft Tiden til at gøre disse Erfaringer frugtbringende, nemlig 8 Aar, men man har ikke gjort det. Nu kommer det, siges der. Jeg har set det i en Udtalelse til „Aalborg Stiftstidende“, vistnok for Søndag den 5. Februar, og jeg hører her i Dag af Handelsministeren, at nu skal man til at tage fat paa Sagen, nu skal man forhandle om, hvad der skal gøres. Vilde det ikke have været rimeligere, om disse Forhandlinger var ført paa et tidligere Tidspunkt?

Det var Fortiden. Saa kommer Spørgsmaalet, hvad der skal gøres, og dèr kan jeg ikke se rettere, end at det vilde være formaalstjenligt og rimeligt, at man for det første kom ind paa et noget nærmere Samarbejde mellem de forskellige Institutioner, mellem Statens Isbrydningsvæsen og Statsbanerne, og at man for det andet i de vanskeligt stillede Farvande — og dertil regner jeg Limfjorden — faar stationeret en Isbryder, vel at mærke en Isbryder af en noget anden Type, end den man i Øjeblikket har sejlene vistnok rundt om Skagen paa Vej til Oddesund for at naa ind til Thisted. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de Folk har Ret, som hævder, at man maa have Isbrydere med Dobbeltkrue, Isbrydere, der ligger knapt saa dybt i Vandet som den nuværende. Endvidere vil det efter min Mening være rimeligt, at man har en Isbryder liggende ved Aalborg.